

קונטרס

מעלת ל"ג בעומר

בו תבאר מעלת היום המקדש לעם ישראל, יומא דהלולא דבר יוחאי,
שאז נפתחים שערי השמחה בכל העולמות, והוא יום מיוחד בשנה, יום
שמאיר בו האור הגנוז לזכי הנפש, ויכולים להתעלות אז מאד ברוחניות,
ולפעל כל טוב בגשמיות.



בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש



הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם בְּנֵי־אָדָם הָיוּ יוֹדְעִים
 מָה יְכוּלִים לַפְעֵל בַּיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר, הָיוּ מְבַלִּים
 כַּמָּה שָׁעוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה בְּתַפְלוֹת וּבִבְקָשׁוֹת מִמָּנוּ
 יִתְבָּרֵךְ. כִּי מוֹבָא בַשֵּׁלַחן עָרוּךְ (אֶרֶץ חַיִּים, סִימָן
 תכח, סְעִיף א'): לְעוֹלָם בַּיּוֹם שֶׁיְהִי פּוֹרִים יְהִי
 ל"ג בְּעֶמֶר, וְסִימָן פֶּל"ג; וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עד): פּוֹרֵר־יִים'
 רָאשֵׁי תִבּוֹת (שְׁמוֹת כג): "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרָאוּ
 פְּנֵי רִיקָם". הֵינּוּ כִּמוֹ כְּשַׁעַם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ
 מִמְצָרִים, יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, וְהָיָה אִזּוֹ הַכֹּל
 פְּתוּחַ לִפְנֵיהֶם, כַּמֵּאמָר ז"ל (סוּטָה ל'): בְּשַׁעַת
 שְׁעָלוֹ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם, נִתְּנוּ עֵינֵיהֶם לֹאמֹר
 שִׁירָה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה? עוֹלָל מְטֹל עַל
 בְּרָכֵי אָמוֹ, וְתִינּוֹק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אָמוֹ, כִּיּוֹן שֶׁרָאוּ
 אֶת הַשְּׂכִינָה, עוֹלָל הַגְּבִיָּה צֹארוֹ וְתִינּוֹק שְׁמֹט
 דָּד מִפִּיו, וְאָמְרוּ: זֶה אֵלֵינוּ וְאֵנָּה, שֶׁנֶּאֱמַר
 (תְּהִלִּים ח'): "מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים יִסְדֹּת עוֹ";
 כִּמוֹ־כֵן בֶּל"ג בְּעֶמֶר אִזּוֹ הוּא זְמַן שֶׁל עֵת רְצוֹן
 גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, וְנִתְקַיֵּם: "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרָאוּ
 פְּנֵי רִיקָם", שֶׁהוּא רָאשֵׁי תִבּוֹת: פּוֹרֵר־יִים',
 שְׂאִין חוֹזְרִים רִיקָם מִמָּנוּ יִתְבָּרֵךְ.

(אמרי־מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תתקעח)

קונטרס

מַעֲלַת ל"ג בְּעֹמֶר

א.

בְּיוֹם ל"ג בְּעֹמֶר נִמְתָּקִים כָּל הַדִּינִים

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּכָל יְמֵי
הַסְּפִירָה אָנוּ עוֹסְקִין לְצֹאת מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, כְּדֵי
לְזָכוֹת לְקַבֵּלֶת הַתּוֹרָה בְּחָג הַשְּׁבוּעוֹת, דִּהְיִנוּ שְׁאָנוּ
צָרִיכִין לְצֹאת מִטְּמֵאָת וְזִהְמַת מִצָּרִים שֶׁהֵינּוּ שֵׁם
בְּגָלוֹת. וְעַקֵּר הַגָּלוֹת הוּא מֶה שֶׁהַטּוֹב שֶׁל נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל כָּבוּשׁ בְּגָלוֹת אֲצֵל הַגּוֹיִים וְאַמּוֹת הָעוֹלָם,
שֶׁמֶשֶׁם עַקֵּר תִּקְוָה מְרִירוֹת כָּל הַגָּלוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים כָּל הָעֲבֻרוֹת וְהַתְּאֻוֹת,
כִּמּוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קו, לה): "וַיִּתְּעָרְבוּ בַּגּוֹיִם
וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם"; וְכָל יְמֵי הַסְּפִירָה אָנוּ צָרִיכִים
לְטַהֵר עַצְמָנוּ מִטְּמֵאָתָם וְזִהְמָתָם שֶׁל הַגּוֹיִים שֶׁבְּכָל

דֹּר וָדֹר, כִּי כָּל הַגְּלִיּוֹת מְכַנּוֹת בְּשֵׁם גְּלוֹת מִצְרַיִם
(בְּרַאשִׁית רַבָּה טז, ד) כִּי בָּזָה שְׁנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְעַרְבוֹת
בֵּין הַגּוֹיִים, מִשֵּׁם נִמְשָׁךְ שֶׁהָטוֹב שֶׁל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
נוֹפֵל וַיּוֹרֵד עַד שֶׁנֶּעְלָם וְנִתְכַּסֶּה לְגַמְרִי, כִּי הַגּוֹיִים
וְאֻמוֹת הָעוֹלָם הֵם רַע גָּמוּר, קִלְפָּה עֲצוּמָה, מְלָאִים
כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, שְׁקוּץ, תַּעֲוִב, נֶאֱוָף וְזֵהוּם,
וְנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁגָּרוּ בְּכָל אֲרָצוֹת גּוֹיִים, הָטוֹב
שֶׁלָּהֶם נָפַל וְנִתְעַרַּב בֵּינֵיהֶם, וְצָרִיכִים לְהַעֲלוֹת אֶת
הָטוֹב שֶׁל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק
הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, שֶׁמִּדְּבַר דְּבוּרֵי
אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נַחֲקֵק דְּבוּרוֹ
בְּאֵוִיר הָעוֹלָם, וְהוֹלֵךְ מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וְהוּא
בָּא אֶל הָטוֹב הַגָּנוּז שֶׁל כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וַיּוֹרֵד
אֲצֵלָם, וְגַם הֵם מִתְחִילִים לִשְׁמַע אֶת הָטוֹב הַכָּבוֹשׁ
אֲצֵל הַגּוֹיִים וְאֻמוֹת הָעוֹלָם, וּמִתְחִילִים לְהַרְגִּישׁ אֶת
מַעֲלָתָם, וְזוֹ מַעֲלַת גְּדוּלֵי מַבְחָרֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁבְּכָל
דֹּר וָדֹר, שֶׁשׁוֹלַח הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לָעוֹלָם, שֶׁהֵם
מִדְּבָרִים דְּבוּרִים קְדוּשִׁים, דְּבוּרֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה
פְּרָטִית, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה אֲוִיר הַנֶּחַ וְהַזָּה,
וְהַדְּבוּרִים הוֹלְכִים מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וּבָאִים
וְנִשְׁמָעִים אֶל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁהָטוֹב הַכָּבוֹשׁ
בֵּין הַגּוֹיִים וְאֻמוֹת הָעוֹלָם גַּם־כֵּן מִתְחִיל לִשְׁמַע אֶת

מעלת גדלתם, ונתעוררים מאד מאד בתשובה אליו
 יתברך, וזה עקר השלמות בימי ספירת העמר,
 שאנו סופרין כל יום ויום, ומקשרים את הימים
 אליו יתברך, כי בכל יום ויום יוצאים דבורים
 קדושים מגדולי מבחרי הצדיקים, שהם מדברים
 בכל יום גלוי האמונה הקדושה, ומפרסמים את
 אמתת מציאותו יתברך, והדבורים האלו הולכים
 מסוף העולם ועד סופו, להשמיע את הטוב שיש
 בנשמות ישראל, כי כל יום ויום יש בו טוב, וכמו
 שכתוב (תהלים ט): "יום ליום יביע אמר ולילה
 ללילה יחנה דעת"; ובכל יום ויום הצדיקים
 מדברים מאמתת מציאותו יתברך וגלוי אלקותו
 יתברך באמונה ברורה ומזככת, עד שאפלו אלו
 שמנחים בחשך ובלילה, גם הם מקבלים את הדעת
 הזו, כי העקר לקבל את הדעת האמתית, כמו
 שכתוב (ירמיה ט, כ): "אל תהלל חכם בחכמתו
 ועשיר בעשרו וגבור בגבורתו, כי אם בזאת תהלל
 המתהלל השכל וידוע אותי", וכתוב (איוב לב, ז):
 "ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה", כי גדולי
 מבחרי הצדיקים ששלח הקדוש-ברוך-הוא בעולם,
 הם מגלים ומפרסמים בכל יום ויום את אמתת
 מציאותו יתברך בגלוי רב מאד, אשר דבורים אלו

הולכים ובוקעים באויר הרקיע, כי מגיעים מסוף העולם ועד סופו עד הטוב הכבוש בין אמות העולם והגויים, ועל-ידי-זה נתעוררים נשמות ישראל בתשובה אמתית, שכל זה הוא סוד ל"ג בעמר, שאז הוא התגלות ספירת הוד שבהוד רגלין שברגלין, שהארת הדבור של הצדיק הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי יורדת עד מדרגות התחתונות, בסוד (רות ג, ז): "ותגל מרגלותיו ותשכב", שנאמר על הטוב שנפל אל המדרגות התחתונות בחינת רגלין, כי מרב עמק הגלות שנגלו עם ישראל ונתפזרו בארבע פנות העולם ונתערבו בגויים ובין אמות העולם ולמדו את מעשיהם, על-ידי-זה הטוב של נשמות ישראל כבוש תחת הגויים ואמות העולם, וכששומעין את הדבורים של גדולי מבחרי הצדיקים, על-ידי-זה נתעורר הטוב שבלבכם וחוזרים בתשובה שלמה אליו יתברך, שזו השמחה הגדולה שיש ביום ל"ג בעמר, שאז הוא יום ההלולא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שהוא יום שמחה וחדנה, יום שנמתקים אז כל הדינים, כי הוא גלה רזי וסתרי נסתרות התורה הקדושה, וכל ימי חייו דבר דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה מאד,

עד שהטוב הכבוש בין הגויים ואמות העולם, גם-כן נתעורר בתשובה שלמה; ועל-כן יש ביום הזה סגלה נוראה ונפלאה מאד להתקת הדינים, כי הדבורים הקדושים של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי שהם הזהר והתקונים, מעוררים את הטוב שבנשמות ישראל שיחזרו אליו יתברך, וממנו נמשכו עוד גדולי מבחרי הצדיקים שחדשו בכל יום ויום חדושי תורה ודבורי אמונה שגלו ופרסמו בעולם, שעל-ידי-זה הדבורים הולכים מסוף העולם ועד סופו, ומעוררים את הטוב הכבוש בין הגויים ואמות העולם, שגם הם יתעוררו ויחזרו בתשובה שלמה אליו יתברך.

ולכן ראה, אהובי, בני היקר, לשמח מאד בל"ג בעומר, שהוא יומא הלולא קדישא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שהשאיר לנו השארה כזו — ספרי הזהר והתקונים, שהם דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה עד מאד, כי יש בכחם לקרב את כלל נשמות ישראל אליו יתברך, והאריז"ל פענח וגלה את רזי וסתרי דבריו הקדושים, שזה סודות הקבלה, גלוי אלקות במדרגה נוראה ונפלאה עד מאד, עד שהכי גרועים

והכי מלכלכים המנחים בתכלית הזהמה, גם-כן יכולים להתעורר בתשובה אליו יתברך, אם יטו אזנם אל דבוריו הקדושים, ואחר-כך בא הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, שגלה ופרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד מאד, והלביש את דברי הזהר והתקונים ודברי האריז"ל לצרך עבודה, והשאיר תלמידים קדושים ונוראים מאד, שהם חדשו בכל יום דבורי אמונה והשגחה פרטית, עד שהדבורים האלו הולכים מסוף העולם ועד סופו, ומעוררים את הטוב שבנשמות ישראל, שגם-כן יתעוררו בתשובה; ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה להכניס את עצמו בדבריהם הקדושים והטהורים, וישים אל לבו האורות והגלויים שגלו כל הצדיקים שבכל דור ודור, שעל-ידי-זה נתעורר הטוב הכבוש של נשמות ישראל בין הגויים ואמות העולם. וביותר הגדיל רבנו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, שהוריד את רזי וסתרי התורה אל כל הירודים והנפולים והמשלכים בתאוותיהם ובמדותיהם הרעות, וגלה אשר אין שום יאוש בעולם כלל, ואפלו הכי גרוע שבגרועים יכול עדין לחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, כי רחמיו

יתברך על כל מעשיו, וכל זמן שאדם חי יש לו
 תקנה לתקן את הכל, וגלה לנו עצות והנהגות
 ודרכים ישרות, איך שאפלו אלו שנמצאים ברגלין
 שברגלין, בתכלית ההעלמה וההסתרה, והטוב
 שלהם כבוש בין הגויים ואמות העולם, עדין גם
 הם יכולים לשוב אליו יתברך; אשרי מי שיטה
 אָזְנוֹ אֶל דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים, שאז גם הוא
 יזכה לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, שזה
 "מעלת ל"ג בעומר", שאז נתעוררים כל הצדיקים
 האמתיים שהיו מימות רבי שמעון בר יוחאי עד
 דורותינו אלו, שהכל מקשרים ומשלים יחד, כי
 כל החדושי תורה שגלה לנו רבנו נחמן מברסלב,
 זכותו יגן עלינו, בנויים ומיסדים על-פי סודות
 התורה שבוהר ובתקונים ובכתבי האריז"ל,
 וגלויים מתוך גלויים מכל מבחרי הצדיקים שבכל
 דור ודור, עד שכל הצדיקים מתאחדים ומתיחדים
 יחד ביום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעומר, שאז
 מאיר אור נורא ונפלא מאד בכל העולמות,
 ונמתקים כל הדינים, ועל-כן אשרי ואשרי מי
 שזוכה לשמח ביום הזה, ומקבל על עצמו שמהיום
 הזה יחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, וימשיך על
 עצמו הארת זיו שכינת עזו יתברך, וישתוקק אחריו

יִתְבָּרֵךְ וַיִּתְמִיד בְּדַבְּרֵי כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֵר הַטּוֹב שֶׁבְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁכָּבוּשׁ בֵּין
הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם, וַיַּחְזֹר בְּתִשְׁבּוּבָה אֲמִתִּית אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, וַיִּמָּתְקוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וַיִּתְבָּרֵךְ בְּכָל
הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּשְׁפָּעוֹת בְּיוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא הַזֶּה;
אֲשֶׁר לֹא בָּזָה וְאֲשֶׁר לֹא בָּבֵא.

ב.

בְּיוֹם ל"ג בַּעֲמֹר נִמְשַׁכֶּת אֶהֱבָה גְּדוּלָּה בַּעוֹלָם

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בִּימֵי
הַסְּפִירָה נִסְתַּלְקוּ תַלְמִידֵי הַתַּנָּא הָאֱלָקִי רַבִּי עֲקִיבָא,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּתָה בִּינֵיהֶם אֶהֱבָה, וְלֹא כָּבְדוּ זֶה אֶת
זֶה, כִּי הָיָה חֶסֶר הָאֹוִיר הַנֶּחַ וְהַיָּד בִּינֵיהֶם, וְעַל-כֵּן
לֹא הָיוּ יְכוּלִּים לְהַדְבִּיר יַחַד, וְזֶה הָיָה פְּגָמָם, כִּי
בְּאֵמַת צָרִיךְ כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּיַחַד
בְּאֶהֱבָה אַחְוָה וְרַעוּת אֶחָד עִם הַשָּׁנִי, כִּי (עֲקָצִין ג):
לֹא מָצָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי מַחֲזִיק בְּרָכָה
לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשָּׁלוֹם; כִּי אֶצְלוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב שָׁלוֹם, וְשִׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ נִקְרָא שָׁלוֹם (שַׁבָּת י.),
וְגְדוֹל הוּא הַשָּׁלוֹם, שֶׁאֵין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבְּשׁוּר
אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּגְאָלִים אֶלָּא בְּשָׁלוֹם (דְּבָרִים רַבָּה ה, יב),

כי בזה שיש שלום ואהבה ואחווה ורעות בין ישראל, על-ידי-זה נעשה האויר הנח והנז, ואחד יכול להסביר לשני את נקדתו, ונכללין יחד באין סוף ברוך הוא, ואף שהם פעלות משנות, כי כל אחד ואחד יש לו דעה והשגה אחרת, עם כל זאת הם מאחדים באחדות הפשוט באין סוף ברוך הוא, ששם נעשה הכל אחד, ותלמידי רבי עקיבא לא קבלו את הלמוד הזה מרבם הקדוש שלמד (תורת כהנים פרשת קדושים): "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", ועל-כן מתו בימי העומר והספירה דיקא, שהם ימי צמצום, כי עמר הוא מדה, וספירה היא צמצום, כי לא יכלו להחזיק מעמד בתוך מדה וצמצום עד שנתבטלו לגמרי, כי באמת עקר השלמות בזה העולם לדעת אשר כל בריה ובריה יש לה פרצוף וצורה אחרת, וכמו-כן יש לה דעה אחרת, וכמאמרם ז"ל (ברכות נח.): 'כשם שאין פרצופיהן דומים זה לזה, כך אין דעתן שוה'; וצריכים להשתדל להיות בשלום עם כל אחד ואחד, אף שהוא לא מחזיק כמוני, כי צריכין להתאחד יחד באמונה פשוטה בו יתברך, כי שם נכללין כלם יחד, ועל-כן כל זמן שבר ישראל עומד במדה ובצמצום, ומתנהג עצמו על-פי

הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת שֶׁצִּוְּנוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עָלֵינוּ
לְהִתְאַחֵד עִמּוֹ בְּתַכְלִית הָאֲחֻדוּת, כִּי מִצַּד נֹתֵן
הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת כֻּלָּנוּ אֶחָד, אֲבָל תַּכְף-וּמִיד
כְּשֶׁפּוֹרֶקִין עַל, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן, וְשׁוֹבְרִים אֶמֶת הַמִּדָּה
וְהַצִּמְצוּם, וּמוֹרִידִים מֵעֶצְמָם אֶת עַל הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת, אֲזִי נִשְׁבֵּר הַצִּמְצוּם וְהַמִּדָּה שֶׁהִיא הַכְּלִי,
וְעַל-יְדֵי שְׁבִירַת הַכְּלִים נִתְּהוּיִם הַקְּלָפוֹת, וּמִשָּׁם
יוֹנְקִים הַמִּינִים וְהָאֲפִיקוֹרְסִים, כִּי אֹרֹךְ אֵין סוֹף בְּרוּךְ
הוּא אֹרֹךְ פָּשוּט, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ כָּלֹל אֲלֵא
עַל-יְדֵי מִדָּה וְצִמְצוּם, שֶׁזֶּה כָּלֹל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת,
אֲבָל תַּכְף-וּמִיד כְּשֶׁאָדָם פּוֹרֵק עַל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת
מִמֶּנּוּ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא שׁוֹבֵר אֶת הַכְּלִים, וְאֵין לוֹ
כְּלִים וְצִמְצוּמִים וּמִדּוֹת לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הָאוֹר אֵין
סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בָּא לִידֵי כְּפִירוֹת
וְאֲפִיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, שְׂאֵז נַעֲשֶׂה דָם זוּלָתוֹ
הַפֶּקֶר, כִּי אֵין לוֹ שׁוּם שִׁיכוּת עִם זוּלָתוֹ, וְאֲדִרְבָּה
מְזֻלָּזֵל בּוֹ וְאֵינוֹ מְכַבְּדוֹ, כִּי בְּאֶמֶת כָּל בֶּרֶשׁ יִשְׂרָאֵל
הוּא תּוֹרָה לְשִׁמָּה, כָּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּמִדְבָּר יט, יד):
"וְזֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", כִּי אָדָם הוּא כָּלּוּל מִרַמ"ח
אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גִּידִים כְּנֶגֶד רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה
וְשֵׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה, וְעַל-כֵּן אָמַר הַתַּנָּא הַקָּדוֹשׁ
(אֲבוֹת ד'): "כָּל הַמְּכַבֵּד אֶת הַתּוֹרָה גּוֹפּוֹ מְכַבֵּד עַל

הבריות", כי מאחר שהתורה כלולה מרמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, וכמו-כן גופו כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גידים, על-כן מי שמכבד את התורה גופו מכבד על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחלל על הבריות, כי זה תלוי בזה, כפי שאדם מכבד את התורה ושמרה ומקימה, על-ידי-זה הוא מלביש את עצמו במדה ובצמצום לקבל בו את כבודו יתברך, אשר "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, יג), "והארץ האירה מכבודו" (יחזקאל מג, ב), ועל-כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא דיקא בימי העומר והספירה, כי לא כבדו זה את זה, כי הם לא קבלו את הכלל גדול בתורה, שהוא "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כמו שאוהב את עצמו, ועל-כן מתו דיקא בימי הספירה שהוא עמר ומדה וצמצום, כי הם לא יכלו להתלבש במדה ובצמצום, והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, שאמר 'אנן בחביבותא תליא' (זהר נשא קכח), שהוא סוד אהבה ושלוש, שצריכין החברים להזהר מאד מאד, שיהיה ביניהם אהבה ושלוש גדול, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדבורים הקדושים שקבלו מרבים, שהם כלל הדבורים של אמונה והשגחה

פְּרִטִית שְׁשׁוּמְעִים מִהֶרְבִּי הָאֶמֶת; וְעַל-כֵּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא הִזָּה הַתְּלָמִיד שֶׁקִּבֵּל בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבּוֹ, שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעַף כְּמוֹךְ", הִזָּה הוּא דִּיקָא יָכוֹל לְהָאִיר אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּגִלּוּיִים אֱלוֹ שֶׁלֹא קָדְמוֹ אִף אֶחָד בְּעוֹלָם, כִּי הוּא הִלְבִּישׁ אֶת הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת בְּדְרוּשִׁים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים עַד מְאֹד, וְגָלָה אֶת כָּל פְּרִצִיף הָעוֹלָמוֹת, וְתִקֵּן תְּקוּנִים וְצִמְצוּמִים אֵיף לְגִלּוֹת אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא מַעֲיֵלָא לְעָלוּל וּמִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכְל תַּחְתּוֹן, עַד שֶׁאַפְלוֹ אֱלוֹ שֶׁהֵם בְּחִינַת רַגְלִין שְׁבַרְגְּלִין, בְּתַכְלִית הַמַּדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה, גַּם-כֵּן יִשְׁיגוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁזֶה כָּלֵל הַגִּלּוּיִים שֶׁגָּלָה בְּאֵידָרָא רַבָּא, וְכֵן הֵקִים תְּלָמִידִים שֶׁדָּרְשׁוּ וְחִדְּשׁוּ בְּפִסּוּקֵי הַתּוֹרָה חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים וְעִצּוּמִים עַל-פִּי הַקְדָּמַת רַבָּם הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁזֶה כָּל סִפְרֵי הַזֶּהָר, שֶׁהֵם מְלָאִים דְּרוּשִׁים מִהֶרֶב וְהַתְּלָמִידִים, וּבִפְרָט סֵפֶר הַתְּקוּנִים שֶׁגָּלָה בָּהֶם דְּרָכִים וְנִתְיבוֹת חֲדָשׁוֹת בְּהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֵיף שֶׁאַפְלוֹ הֵכִי פְּחוֹת וְהֵכִי יְרוּד, גַּם-כֵּן יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבִפְרָט בְּיוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁלּוֹ גָּלָה אֶת הָאֵידָרָא זוּטָא, וְלֹא סִים, עַד שֶׁאַמֵּר (תְּהִלִּים קלג, ג): "כִּי שֵׁם

צוה ה' את הברכה חיים", כי זה עקר החיים — כשזוכין להחדיר גלוי אלקותו יתברך בהמדרגות הכי נמוכות, בבחינת הוד שבהוד, רגלין שברגלין, שזה קדשת ל"ג בעומר, ועל-כן עד אז מתו ונסתלקו תלמידי רבי עקיבא, אבל ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בעולם, כי אז ביום הסתלקות הוא יום של חיים, יום של אהבה ושלוש, ועל-כן נוהגין לבא אל ציונו הקדוש במירון, וכלם נמשכים לשם כמו אל אבן שואבת, ובאים כל מיני טפופי אנשים, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, טפכם ונשיכם וגרף אשר בקרב מחניף מחוטב עצים עד שואב מימך, כי לכלם יש להם שיכות אל התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא הרבי של כלם, ועל-כן אסור לקטרג על אחד שבא לשם, כי מאחר שהפנימיות שלו דוחפת אותו לבוא אל מקום ציון התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, לבסוף בזכותו יחזירהו בתשובה שלמה, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייתן (חלין ז:). כי כל ימי חייהם של הצדיקים הוא כל יגיעתם וטרחתם הקדושה לגלות את האמונה הקדושה בעולם, "להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר

מלכותו", אבל מעצם המחלקת שיש בכל דור ודור ובפרט עצם המחלקת שיש על הצדיק הקדוש והנורא המגלה את אמתת מציאותו יתברך לכל, שעליו מתפשט הסמ"ך-מ"ם ביותר וחורק שניו עליו, ומדבר עליו כל דבר אסור, ומסית ומדיח את כלם נגדו, על-ידי-זה נתבלבלת האהבה של העולם, ואין שומעים ואין רואים כלל דבריו הקדושים והנוראים והנפלאים של הצדיק הקדוש והנורא הזה, וזעירין אינון אשר נשמע לאזניהם מעט מנעימות דבוריו הקדושים, עם כל זאת הצדיק אינו מתפעל מאף אחד, רק מתיגע בכמה גיעות לטובת ישראל, ומגלגל עמם כמה גלגולים, ומשתדל בכמה עצות ותקונים, ומלביש את חדושו בדרכים ונתיבות שונים, באפן שיזכו כל ישראל גם-כן להתקרב אליו יתברך, וכן כל הטוב הנמשך מנשמות ישראל שנפל למקום שנפל כלם ישמעו דבריו הקדושים, וישובו אל הקדוש-ברוך-הוא באמת, כי הם אינם נסתלקים מן העולם, עד שזוכים ביום הסתלקותם לקדש את העולם בקדשה נוראה כזאת, עד שלא יהיה כח לשום מחלקת ולשום רוח סערה לבלבל את האהבה, רק דבוריהם וספריהם ילכו ויתפשטו בעולם

למרחקים, בבחינת (משלי ה, טז): "יפוצו מעינותיך חוצה", אף-על-פי שהרוח סערה והמחלקת גדולה בשעתו, אבל הכל הוא רק לפי שעה, וסוף כל סוף יתגלה האמת, כמו שרואים קצת בחוש גם עתה, שאף-על-פי שיש שחולקים על הצדיקים כמו שחולקים גם לאחר הסתלקותם, עם כל זאת יש אלפים ורבבות נשמות ישראל שמחיים את עצמם מהספרים של הצדיקים הקדושים, וקונים ספריהם ומחפשים אחריהם כמטמונים, ושומעים דבריהם דברי אלקים חיים, ורואים ומבינים מעט נוראות וקדשת תורתם הקדושה, עד שלבסוף כלם ימשכו אחר תורתו של הצדיק הקדוש והנורא שבכל דור ודור המגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד, וזה מה שנוסעים אל קברי הצדיקים, ומרבים שם בצדקה ובתפלה ובבקשות, כי שם שורה אור הנח והנז, ושם יכולים לקבל פי שנים מרוח רבו, ויבין וישכיל יותר ויותר בספריו הקדושים שהניח ברכה לעולם.

ועל-כן רגילים נשמות ישראל לנסע אל קברי הצדיקים הקדושים ולומדים שם מעט מתורתם, ועל-ידי-זה הם מדבקים עם הצדיק רוחא ברוחא,

ואף שחוזרים אחר-כך אל ביתם, נמשך עמהם רוח הצדיק השורה בתוך ספריו וחדושו, והם מבינים את זה באפן אחר לגמרי, ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה לנסע אל ציונו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, וקובע את עצמו ללמד שעור בזהר ובתקונים, וכן אשרי ואשרי מי שזוכה לנסע אל קברי כל הצדיקים, ומתחיל ללמד את ספריהם הקדושים שהניחו אחריהם ברכה, ומזכירים את שמם ולמודם במקום קבורתם, שעל-ידי-זה הם מורידים את רוח הצדיק והתנא הקדוש למקום קבורתו ומעורר רחמים עליו, כי צדיקיא אישתכחו בהאי עלמא יתיר מבחיהון (זהר אחרי עא:), והכל מתחיל מציון הקדוש של התנא רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא גלה לנו נוראות נפלאות מעלות ומדרגות גדולי הצדיקים, איך שהם מגלים אמתת מציאותו יתברך בעולם, ואיך שהם תמיד דבקים בו יתברך, וכל חדושי תורתם הם תקונים וצמצומים ומדות להוריד את האור אין סוף ברוך הוא על כל בר ישראל, ולכן דיקא ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בנשמות ישראל, והוא יומא דכלא זכאי, ועל-כן ביום הזה מאד מסגלת האהבה והאחדות בין נשמות ישראל, כי באמת כל

הצדיקים הקדושים מקבלים השגותיהם וחדושיהם מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי כל חדושיהם מיסדים על-פי דברי הזהר הקדוש והתקונים, ולכן הזהירנו רבנו ז"ל מאד מאד להרבות בלמוד זהר הקדוש ותקונים, ואמר שהלשון בעצמה של רבי שמעון בר יוחאי מאד מאד מסגלת לתשובה ולהמשיך את לב האדם אליו יתברך, וכן הזהירנו ביותר ללמד בכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על ההקדמות הנוראות של ספרי הזהר והתקונים, עד שבפרוש גלה לנו, אשר כל אלו שאינם נמשכים אחר למוד הזהר והתקונים, סימן שנפשם פגומה מאד, רחמנא לישזבן. ולכן צריך לשוב בתשובה שלמה על פגם אמונת חכמים, ולהשתדל שיהיה יקר בעיניו כל ספר וספר מספרי הצדיקים הקדושים והנוראים הבנויים ומיסדים על-פי ספרי הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל, ובפרט בדורותינו אלה אשר הכפירות והאפיקורסות מתפשטות מאד מאד בעולם, רחמנא לישזבן, והערב רב עושים פרצות בנשמות ישראל, ובכל יום ויום מפרסמים את קרחייהם והבליהם, שזה כלל ספרי המינים והאפיקורסים שיוצאים בעולם, ובפרט בדורותינו

אלה העתונים רעים שמלאים נאוף, שקוץ, תעוב, זהום וערם כפירות ואפיקורסות, וכמעט אין בית שלא יהיה מצוי שם כלי השופכים האלו, רחמנא לישזבן, ועל-כן אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר שנדפס על-פי הקדמות אמתיות של הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, כי צריכין את כל הספרים הקדושים האלו כי כל אחד ואחד מתעורר אליו יתברך על-ידי ספר אחר, ועל-כן צריכים את כל הספרים ובפרט ספרי הלכה, וכן ספרי הקצורים שמביאים את תמצית ההלכה, אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר, אדרבה צריכין את כלם זה לעמת זה נגד השקוץ והתעוב והזהום של המינים והאפיקורסים, ומי שמתלוצץ מאיזה ספר הבנוי על ספר הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, צריכין לבדק אחריו אם לא נולד בפסול, וזה ברור, או שהוא בעצמו פגום מאד, רחמנא לצלן, מלא עברות וחטאים המעלימים ומסתירים ממנו את קדשת הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים, ועליו לחזור בתשובה שלמה לפני שיתגלה קלונו ברבים. וכל זה נעשה ביום הקדוש ל"ג בעומר

שהוא ההלולא רבא של בוצינא קדישא התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שבו נתגלה השלום והאהבה והאחדות בין נשמות ישראל, ועל-כן בשעה שאמר התנא (שבת קלח): עתידה תורה שתשתכח מישראל, אז אמר רבי שמעון בר יוחאי, חס ושלום, שלא תשתכח (דברים לא, כא): "כי לא תשכח מפי זרעו", וגלה לנו רבנו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, שעל-כן אמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי את הפסוק הזה פי' לא' תשכח' מפי' זרעו', פי סופי תבות של זה הפסוק הוא יו'ח'א'י', פי רמז להם שעל-ידי זרעו של יוחאי, וישאיר אחריו ברכה, ספרים קדושים כאלה, על ידם לא תשתכח תורה מישראל, כי הספרים האלה הם יחדירו את אמתת מציאותו יתברך בתוך נשמות ישראל, ובהאי חבורא שהוא ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (זהר הקדוש נשא קכד:); אשרי מי שמתמיד בספרי הזהר והתקונים ובכתבי האריז"ל ובספרי תלמידי הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, ובספרי רבנו ז"ל ובכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים המגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך ומעוררים ומחזקים ומאמצים את

כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה וּמִצְוֹתֶיהָ שֶׁקִּבְּלָנוּ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
בְּהַר סִינַי, שְׂדִיקָא עַל־יְדֵי־זֶה יִתְבַּטְּלוּ הָעֲרֻב־רַב מִן
הָעוֹלָם, הַמַּעֲלִימִים וּמַכְסִּים וּמַסְתִּירִים אֶת אֲמִתּוֹת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וַיִּתְגַּלֶּה לְכֻלָּם אֲשֶׁר אֵין בִּלְעָדָיו
יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרֵךְ מִחֲיָה וּמְהוּה וּמִקְיָם אֶת
כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חַי וּמְדַבֵּר הֵם
עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וִיקְיָם (יִשְׁעִיָּה
נב): "כִּי עֵין בְּעֵין יֵרְאוּ בְּשׁוּב הַיְיָ" הַ צִּיּוֹן (יִשְׁעִיָּה
נט, כ): "וְבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פֶשַׁע בִּיעֲקֹב נָאֻם
הַיְיָ" הַ, וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר הַיְיָ" הַ, רוּחִי
אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ
מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךְ וּמִפִּי זֶרַעַךְ אָמַר הַיְיָ" הַ מַעֲתָה
וְעַד עוֹלָם."

תָּם וְנִשְׁלָם, שֶׁבַח לֵאל בּוֹרֵא עוֹלָם!